

De Ster

Apostel Richard L. Evans
„bijzondere getuige van de naam van Christus”

November 1953

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

53e JAARGANG

Nr 11

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD,

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Evangelie-idealen, door President David C. McKay	332
Een nieuwe getuige voor Christus . . .	334
Een weinig geleerdheid, door Richard L. Evans	337
Waarom bouwen wij Tempels, door Geminianus Diender	338
Als U niet op Zending kunt gaan, door John Roderick	339
Bent U gereed? van Charlotte Green . .	341
Onze Zonnehoeck	343
Nieuwe Vergaderplaats te Arnhem . .	347
Muziek, door Ada S. van Dam	349
Bloeiende in het ongeziene, door Lee Priestley	352
Gebeurtenissen in de Zending	356
Verlangen, door Anaise Rudd :	360

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

*Wij wensen geluk, voorspoed en gezondheid
aan President David O. Mc Kay op zijn
80ste verjaardag en bidden dat God hem
als profeet, ziener en openbaarder van de
Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen overvloedig moge blijven
zegenen!*

EVANGELIE IDEALEN

door President David C. McKay

*

Heeft iemand in de Kerk U misschien beledigd? U zult misschien een wrok tegen hem koesteren, niets tegen hem zeggen en deze wrok in uw ziel laten invreten. Indien U dit doet, zult U degene zijn, die gekwetst wordt en niet degene, die U denkt, die U gekwetst heeft. U zult zich beter en veel gelukkiger voelen als U de volgende goddelijke raadgeving zoudt willen opvolgen: „Als U iets tegen uw broeder hebt, ga tot hem.” (Zie Matth. 5 : 23—24).

*

Er zijn maar al te veel mensen, die te kennen geven, dat de wereld hun een goed bestaan verschuldigd is en die zonder zelf enige moeite te doen blijven toekijken, in afwachting of de wereld hun haar weelde niet in hun luie schoten werpt. Te laat leren zij, dat de aarde alleen de moeizame zwogers rijkelijk belooft.

*

Zonder werken kan men niet zalig worden.

*

Leraren, begint de voorbereiding van uw lessen met gebed. Onderwijst uw lessen met een gebedsvol hart... Bidt dan, dat God uw

boodschap in de zielen van uw kinderen door de invloed van Zijn heilige Geest wil verrijken.

*

Het is de Geest, die de geest onderwijst. Wat U bent is hetgeen uw kinderen zal beïnvloeden — niet wat U zegt. Het is de Geest van God die deze leraren beroert en uw kinderen onderwijst —.

*

U kunt in de harten van kinderen geen edelmoedigheid wakker roepen, die uzelf niet bezit.

*

De verordening van de doop is een goddelijke wet, en indien hieraan in oprechtheid, zuiverheid en eenvoud wordt gehoorzaamd, brengt deze onvermijdelijk de beloofde zegeningen van de Trooster, een goddelijke Gids, welke zij, die „de inzettingen veranderen en de wet overtreden” nimmer zullen kennen. Hoewel de mensen dit mogen bespotten, het belachelijk mogen maken en aan de uitwerking ervan mogen twijfelen, blijft de doop voor altijd, zelfs in al zijn eenvoud, niet alleen één van de mooiste symbolen welke bekend zijn, maar ook één van de meest doeltreffende wetten welke voor

de zaligmaking van de mensheid werkzaam zijn.

*

Voor de leden van de Kerk van Jezus Christus is het betalen van tienden evengoed een wet van God als de doop. Niemand wordt gedwongen om de éne meer te gehoorzamen dan de andere; en niemand ontvangt de zegeningen van elk van deze wetten zonder er aan te gehoorzamen. Zij, die de wet van de tienden verwerpen, plaatsen zich in dezelfde categorie als de „Pharizeeërs en schriftgeleerden”, die in de dagen van Johannes de Doper „de raad van God tegen zichzelf verwierpen.”

*

Denkt toch niet, dat er geen geestelijke betekenis moet worden gehecht aan het kleine beginsel van vasten. Denkt toch niet, ouders, dat

U uw kind een gunst bewijst door uit medelijden te zeggen „Och, geef hem toch zijn ontbijt; . . . de kleine jongen is nog te jong om een maaltijd over te slaan,” enz. U weet niet wat U doet, door zulke dingen te leren. Ik wilde U vertellen, dat de kinderen van onze Kerk op een zodanige wijze dit principe van zelf-ontzegging kan worden bijgebracht, dat zij een waardig voorbeeld voor hun ouders kunnen zijn.

*

Er is niet slechts één groot ding, dat we moeten volbrengen om het eeuwige leven deelachtig te worden en het lijkt me, dat de grote les die heden ten dage in de wereld moet worden geleerd het in toepassing brengen is van de heerlijke beginselen van het Evangelie in alle kleine daden en plichten van het leven.

Een oude Ghinese filosoof werd gevraagd welke de grootste vreugde was, die hij gevonden had in het leven. „Een kind,” zei hij, „dat de baan al zingend opgaat, na mij de weg gevraagd te hebben.”

EEN NIEUWE GETUIGE VOOR CHRISTUS

Bij het overlijden van Ouderling Albert E. Bowen op 15 Juli j.l. kwam er een plaats open in de rij der twaalf Apostelen.

Op 4 October, tijdens de algemene halfjaarlijkse conferentie te Salt Lake City, werd Richard L. Evans, van de Eerste Raad van Zeventig, als zodanig ondersteund door allen, die in het tabernakel bijeengekomen waren.

Ouderling Evans was slechts 32 jaar oud, toen hij, in October 1938, benoemd werd tot de Eerste Raad van Zeventig. Nu, op 47 jarige leeftijd, wordt hij het jongste lid van de Raad der Twaalf.

De nieuwe apostel is wijd en zijd bekend in de kerk en het land om zijn buitengewone bijdragen op gebied van literatuur en godsdienstige ideeën. 't Meest vermaard is hij door zijn „Gesproken Woord“, dat iedere Zondagmorgen uitgezonden wordt van het Tempelplein als 'n deel van de Tabernakelkoor — radiouitzending aan de natie. Deze fijne godsdienstige filosofische stukjes werden in verscheidene volumens uitgegeven en kennen veel bijval. Sinds de laatste twintig jaren schrijft en geeft hij dit „kust tot kust“ radioprogram uit.

Ouderling Evans bezit een veelzijdige ontwikkeling en ondervinding in het zakenleven, in de op-

voeding, op godsdienstig, redactioneel en burgerlijk gebied.

Van zijn prilste jeugd af was Ouderling Evans vertrouwd met 's levens werkelijkheid. Hij leerde vroeg, hoe hij door hard werk en ijver zich een weg in 't leven moest banen. Hij werd geboren op 23 Maart, 1906, te Salt Lake City, Utah, en was de zoon van John Alldridge Evans en Florence Neslen Evans. Zijn vader was vertrouwd met het bedrijf der drukkerij en uitgeverij en was directeur van „The Deseret News“. Richard was 10 weken oud en de jongste van negen kinderen, toen zijn vader stierf ten gevolge van een ongeluk, een weduwe met een groot gezin achterlatend.

Ouderling Evans had een diepe liefde voor studie en zijn geschooldheid werd verworven door hard werk. Na zijn lager onderwijs, tijdens zijn middelbare studiën en zijn universiteitsleven herinnert hij zich niet ooit zonder een of ander werk geweest te zijn buiten zijn studieuren.

In 1925 werd hij op zending geroepen naar Groot-Brittannië. Na zes maanden zendingdienst werd hij geroepen door Dr. James E. Talmage en werkte in het hoofdkantoor der Europese zending te Liverpool. Hij was assistent-redacteur van de „Millennial Star“.

Daar schreef hij de geschiedenis der Engelse Zending, waarvan 'n deel gepubliceerd werd in de Engelse Ster.

Ouderling Evans werd secretaris benoemd van de Europese zending onder het presidentschap van Ouderling John A. Widtsoe. Zo-doende bezocht hij met Ouderling Widtsoe alle zendingen in Europa. Tijdens hun reis, die meer dan 6 maanden duurde, bezochten zij, per auto, trein en boot, elf landen. Na een verblijf in Europa van ongeveer 3 jaar, keerde hij naar Salt Lake City terug in September 1929.

Hij was radio-omroeper bij KSL en zette ondertussen zijn studies verder en in 1932 behaalde hij met onderscheiding de academische graad van magistraat in de staatshuishoudkunde.

Hij huwde in Augustus 1933, met Alice Ruth Thornley, van Kaysville, Utah in de Salt Lake Tempel. Zij zijn de ouders van 4 zonen, Richard L. jr., 18 jaar, John, 15 jaar, Stephen, 12 jaar en William, 9 jaar.

Na de bekendmaking van zijn aanstelling tot het Apostelschap, zeg-

de Ouderling Evans o.a. de volgende woorden: „Als U en mijn Hemelse Vader mij wilt ontvangen zoals ik ben, zal ik pogen met uw en Zijn hulp mijn uiterste best te doen om beter te wezen dan ik ben of ooit ben geweest. Ik wil niet nalaten God te danken voor een edele vader, die ik nooit gekend heb; voor een gezegende moeder, die in haar weduwschap, negen van ons grootbracht, en de moeilijkheden trotseerde op haar knieën in gebed en op haar benen door moedig en dapper te zijn; voor broeders en zusters, die met hun kinderen mijn trots wegdragen om hun geloof en hun besef van hun verantwoordelijkheden in het leven.

Ik dank Hem voor de keus van een beminnelijk meisje, die sinds 20 jaar aan mijn zijde staat en voor onze 4 zonen . . . Ik wil tot hun generatie zeggen: „Dit is geen Evangelie van moedeloosheid en ontmoediging, van verstrikkende technische bijzonderheden, van vlugge veroordeling, maar dit is een Evangelie van hoop, van geluk en van behulpzaamheid, van vrede en van belofte . . .”

Andere benoemingen tijdens de October Conferentie :

Ouderling Hugh B. Brown, geboren te Salt Lake City 26 October 1883, werd gekozen als de nieuwe assistent tot de Raad der Twaalf Apostelen. Hij was president van twee „stakes”, was tweemaal President der Britse zending en was raadgever van de L.D.S. mannen in legerdienst. Hij was van 1946 tot 1950 professor in Godsdiens-

aan de Brigham Young Universiteit, en hij vestigde zich vervolgens als rechtsgeleerde met kantoren in Salt Lake City, Edmonto en Alberta, Canada. In laatstgenoemde stad verbleef hij toen hem zijn benoeming bekend gemaakt werd. Een der jongste mannen, behorend tot de algemene autoriteiten van de kerk is *Ouderling Marion*

Duff Hanks, die aangesteld werd als lid van de Eerste Raad van Zeventig. Hij werd geboren te Salt Lake City op 13 October 1921. Hij verloor 29 jaar geleden zijn vader en zijn moeder bracht haar 6 kinderen groot onder dezelfde omstandigheden als Apostel Evans' moeder. Hij is een leider en kampioen der jeugd en bezit

veel kennis en ondervinding. Hij behaalde een academische graad in de rechten en is sinds 6 jaar principaal van het „West High Seminary”. Hij huwde op 27 Aug. 1949, Maxine Christensen van Honolulu in de Hawai Tempel. Zij hebben 2 dochters, Susan Gay, 3 jaar en Nancy Marie, 2 jaar.

A. R.

Attentie!

Najaarsconferenties die nog komen:

Districtsconferentie te Den Haag:

Zaterdag 21 November:

Priesterschaps- en Z.H.V.-bijeenkomst om 8 uur p.m., Loosduinse kade II, Den Haag.

Zondag 22 November:

Vergaderingen om 10 uur a.m. en 3 uur p.m. in het Feestgebouw „Amico”, Nieuwstr. 30, Den Haag.

Districtsconferentie te Antwerpen, België:

Zondag 29 November:

Vergaderingen om 10 uur a.m. en 5 uur p.m. in de Kerkzaal Frankrijklei 8, Antwerpen.

Komt allen en brengt uw vrienden mee!

EEN WEINIG GELEERDHEID

door Richard L. Evans van de Raad der Twaalf.

*

Men heeft dikwijls geconstateerd, dat een weinig geleerdheid een gevaarlijk iets is. En als een weinig geleerdheid gevaarlijk is, levert een weinig onwetendheid ook een gevaar op — en véél onwetendheid ook. Zowel geleerdheid als onwetendheid zijn gevaarlijk, wanneer ze vergezeld gaan van bedrog. Wanneer we ons een idee willen vormen van hoe weinig we weten, en wat we allemaal kunnen weten, behoeven we slechts in een grote bibliotheek te kijken en de eindeloze planken met boeken te zien die geen mens in zijn leven ooit de tijd zal hebben om te lezen. Soms vragen we ons wel eens af, hoe alle mannen, die geleefd hebben, de tijd en het verstand hebben gehad deze te schrijven. Er zijn letterlijk miljoenen boeken in onze eigen bibliotheken. Voeg hier eens aan toe alle andere geschreven werken in alle bibliotheken van de wereld; voeg hier eens aan toe alles dat geschreven is en verloren gegaan is in alle afgelopen eeuwen — dan krijgt U misschien een flauw vermoeden van hoe weinig we eigenlijk weten over wat alle mensen hebben gedacht of geweten, of hebben gedacht, dat zij wisten. Voeg hier dan nog eens aan toe al hetgeen kan worden geleerd en

dat niet in boeken kan worden gevonden; en voeg hieraan toe alle vragen, waarop de mens geen antwoord kan geven, alle dingen, die geen mens kan verrichten, en dan beginnen we misschien enig idee te krijgen van de noodzakelijkheid voor nederigheid. We verbazen ons over de geest van de mens. We verbazen ons over de dingen, die de mensen hebben gemaakt. Maar hoe moesten we ons eigenlijk niet verbazen over de intelligentie en de macht van Hem, Die ons naar Zijn gelijkenis heeft gemaakt, en Die zovele dingen heeft gemaakt, die buiten het begrip van de mens vallen?

Zoals Montaigne terecht opmerkte: We kunnen zelfs geen worm maken. Wij zijn als kinderen, die aan de rand staan van waarheden, die zó ver reiken en zó diep gaan, dat de bedriegelijkheid om ze verkeerd te leren, iedereen kan overkomen. We kunnen misschien enige van de antwoorden weten; we kunnen misschien denken, dat we er nog veel meer weten; maar er blijft nog steeds zoveel, dat niemand weet, zovéél, dat wij allen te zamen niet weten, zovéél, dat we in geloof moeten aanvaarden, zovéél, dat we alleen in geloof zullen vinden. En zij, die nu de studiezalen zullen verlaten, en

zij, die er nog in zullen blijven, zouden goed doen (evenals wij allemaal) om in hun harten de eenvoudige schrijftuurregel diep te be-

waren: „Wandel ootmoedig met uw God.”

„Het gesproken Woord” van het Tempelplein uitgezonden over KSL en het Columbia omroepstation op 7 Juni 1953.

* * * * *

Waarom bouwen wij Tempels

door Geminianus Diender.

Zie, Ik zal door de Profeet Elia het Priesterschap aan U openbaren, eer dat de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

En hij zal de aan de vaders gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaders wenden.

Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.

L. V. 2 : 1—3.

Wij leven in een zeer bijzondere tijd, te midden van zeer belangrijke gebeurtenissen. Langzamerhand komen de profetiën, duizenden jaren geleden voorspeld, in vervulling, beginnende met de herstelling van het Evangelie ruim honderd jaar geleden, en welke zal eindigen wanneer de Zoon des Mensen in macht en glorie zal verschijnen om te oordelen over levenden en doden. Dit is de glorierijkste periode uit 's mensen geschiedenis, omdat God de bedoelingen met Zijn kinderen wederom bekend gemaakt heeft en ons de volheid van het Evangelie geschonken heeft.

Wanneer de vraag gesteld wordt waarom wij tempels bouwen, en deze vraag is thans zeer actueel geworden door het bouwplan in Europa, is er eigenlijk maar één antwoord op: Dat de profetie,

neergeschreven in het laatste hoofdstuk van Maleachi en herhaald als een der eerste openbaringen aan een moderne profeet, in vervulling is gekomen. Namelijk, dat in het laatst der dagen, de geest van Elia zou vaardig worden over de mensen en „de harten der kinderen zich tot hun vaders zouden wenden”. Ik geloof niet dat wij altijd hiervan doordrongen zijn en de juiste waarde toekennen aan de betekenis van deze voorspelling. Laten wij vooropstellen dat de doop de sleutel is waardoor de mens zaligheid en verhoging zal kunnen verkrijgen in 't Celestiale Koninkrijk van God. Dit geldt voor iedereen die leeft of geleefd heeft. Wij zijn thans in de gelegenheid om gehoorzaamheid te betonen aan de voorschriften en wetten van God en kunnen onder de handen van het Priesterschap

gedoopt worden. Onze voorouders echter, en allen die door bloedverwantschap aan ons verbonden zijn hebben deze gelegenheid niet gehad, omdat zij niet leefden in een periode dat de Kerk van Jezus Christus georganiseerd was op aarde en ook geen Priesterschap aanwezig was om deze heilige verordening te verrichten. Vandaar de geest van Elia: „het hart der kinderen zal zich tot hun vaders wenden” en plaatsvervangend zullen wij dit werk voor de doden verrichten. Door de wijsheid des Heren en de beginselen van het plan van zaligheid is bepaald dat ouders en kinderen met elkaar verbonden en verenigd zouden worden. De banden, die tussen hen bestaan, zullen zich uitstrekken tot aan de andere zijde van het graf en tot toekomstige werelden. God heeft één Zijner eigenschappen in het menselijk hart geplant, nl. een onsterfelijke liefde. Wij zullen nooit onze vaders en moeders, noch onze kinderen vergeten, ook niet wanneer zij zich bevinden achter de sluier van de dood. De liefde welke wij voor

hen voelen, is niet een liefde die zich alleen beperkt tot deze wereld, maar zich altoos zal voortplanten in werelden zonder einde. Dit is de wil van Vader in de Hemel: dat er een keten zou worden gesmeed die de familiën aan elkander zouden verbinden vanaf Adam tot de laatste mens.

Daarom bouwen wij tempels, waarin deze heilige verordeningen worden besloten onder de handen van hen, die de macht en autoriteit van God hebben ontvangen om in Zijn naam te handelen en het zal in de Hemel worden erkend. Het Priesterschap is geopenbaard en is samen met de verzegelende macht van Elia aanwezig in de Kerk van Jezus Christus.

„Laat ons thans als een Kerk, als een volk en als Heiligen der Laatste Dagen, een offer in gerechtigheid tot de Here toebrenge-
gen,” en . . . laat ons in Zijn Heilige Tempel een boek aanbieden, dat de verslagen van onze doden bevat en dat ter aanneming waardig zal zijn.

* * * * *

Als U niet op Zending kunt gaan

door John Roderick.

*

Ik had gedurende lange tijd verlangd om een zending te vervullen, maar ik kon niet, omdat ik lichamelijk gehandicapt was —

een ernstig spraakgebrek en het niet kunnen gebruiken van één arm door hersenverlamming. Maar dit kon me niet weerhouden om

een zending thuis te vervullen. Ja, ik vervulde een zending en verkreeg een getuigenis door de geschiedenis van het Evangelie aan studenten van buiten de staat, die naar Utah kwamen om te studeren, te vertellen.

Ik ging op college in 1948. Dit was de eerste keer, dat ik van huis was. Gedurende mijn jaren op de H.B.S. was ik erg actief geweest op het seminarie, en dus liet ik me onmiddellijk bij het L.D.S. Instituut inschrijven. Spoedig sloot ik me bij de Lambda Delta Sigma, L.D.S. broederschap aan.

Die eerste maand ontmoette ik een jongeman, die van Minnesota kwam. Op zekere Zondag werd hij op onze instelling uitgenodigd en hij was zó onder de indruk van de mensen, dat hij zich spoedig bekeerde en uiteindelijk in het huis van de Heer trouwde.

Het jaar, dat ik senior was woonde ik in een pension met zeven jongens van Utah, Wyoming, Massachusetts, Idaho, California en Turkestan. Na een jaar van getrouwe studie en ernstig bidden, werd één van deze jongens in de Kerk gedoopt.

De jongen uit Californië behoorde tot een gemeentekerk in Berkeley.

Toen hij ontdekte, dat ik de landelijke uitgever van de Lambda Delta Sigma kroniek was, stelde hij me vragen omtrent de Kerk. Later sloot hij zich bij de Lambda Delta Sigma aan en slaagde voor zijn eeds-proef met een cijfer van 98. Om dit te kunnen doen moest hij de Artikelen des Geloofs kennen, de namen van de Kerkleiders en uitgezochte schriftuur van onze standaardwerken. Spoedig daarna nam ik hem mee naar mijn huis in Idaho, waar mijn vader bisschop is. Hij was erg onder de indruk van de mensen in de Pleasant View gemeente te Malad. Daar ik voor mijn Meester M. Mannen — onderscheiding werkte, vroeg ik hem, om met me mee te doen en al spoedig werd hij erg actief in de O.O.V., waar hij deelnam aan de optochten en de werkzaamheden in het instituut. Deze jongen werkte soms tot de ochtenduren dóór met het lezen en studeren van het Boek van Mormon, dat ik hem had gegeven. Het volgende jaar gingen we samen naar de Kerk en we studeerden te zamen. Later werd hij gedoopt.

Dus, als U niet op zending kunt gaan, kunt U toch nog altijd een zending voor de Kerk verrichten.

Het enige kapitaal dat een jong mens nodig heeft is vertrouwen in God en in zichzelf.

BENT U GEREED?

Mijn Geliefde Broeders en Zusters,

Terwijl U vanochtend aan het ontbijt zat, heeft U wellicht Uzelf afgevraagd: „Zal ik de moeite nemen om deze morgen naar de Conferentie te gaan?” U zoudt die gave van God, de Vrije Wil, kunnen beoefenen.

Terwijl U zat te eten, heeft U misschien een beetje over heilige dingen zitten denken? Misschien werd uw aandacht getrokken, terwijl uw handen met het voedsel bezig waren, tot het gelid van uw duim, hetwelk op zichzelf voldoende is om alle godloochenaars te verwarren.

Van daaruit bent U misschien door uw eigen gevoelens tot een leefregel gekomen, en heeft U aanspraak gemaakt op de God van het Oude Testament, de God van Abraham, Isaak en Jakob; de God van Israël. Er is iets van trotsheid en troost in het gevoel dat U behoort tot het uitverkoren volk van Israël.

Door aanspraak te maken op de God van Israël als uw God, aanvaardt U ook de profeten van oudsher en hun belangrijkste boodschap — die van de voorspelling van de geboorte van de Heiland. Profeten op beide halfronden voorspelden Zijn komst en vertelden van de tekenen. De herders zagen toe en kwamen en knielden bij de kribbe en gaven hem eer. De Wijze Mannen uit het Oosten kwamen en aanbaden Hem ook. Het was de allerbelangrijkste gebeurtenis voor de bewoners van deze aarde om daar getuige van te zijn.

Heden is de belangrijkste gebeurtenis die nog niet vervuld is, de tweede

komst van Christus, in Zijn Glorie! Dat is iets schitterends. Profeten vertelden dat hij in deze generatie zal komen. Het zal voor de rechtvaardigen heerlijk wezen en voor de onrechtvaardigen verschrikkelijk. En wat zijn de tekenen van Zijn komst? Van de vele tekenen is hier één belangrijke, de vervulling van deze woorden in Maleachi:

„Zie, Ik zend Ulieden de profet Elia, eerdag die grote en die vreselijke dag des Heren komen zal. En hij zal het hart der vaders tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaders, opdat Ik niet kome en de aarde met de ban sla.”

Is dit teken, deze profetie al vervuld? Joseph Smith en Oliver Cowdery hebben aan de wereld getuigd, dat de oude profet Elia tot hen kwam in de Kirtland Tempel op de derde April, 1836 en hen de sleutels schonk, waardoor de harten der vaders terug zouden keren tot hun kinderen en de harten der kinderen tot hun vaders. Bij het geven van deze autoriteit zei de hemelse boodschapper: „Daarom zijn de sleutelen dezer bedeling in Uw handen toevertrouwd en hierdoor moogt ge weten dat de grote en vreselijke dag des Heren nabij is, zelfs voor de deur.” De schriften geven het duidelijk weer, dat Elia tot iemand zou komen, dus waarom nu niet tot Joseph Smith en Oliver Cowdery? Het is evenzo duidelijk, dat hij tot niemand anders is gekomen. Niemand anders heeft ook ooit beweerd zo'n openbaring en ambt gekregen te hebben. Boven-

dien verklaarden Joseph Smith en Oliver Cowdery, dat het wederkeren van de harten des vaders tot de kinderen en van de kinderen tot hun vaders in relatie tot het overgedragen werk was; dat de kinderen bevoorrecht zijn het werk uit te voeren voor de zaligheid van hun dode vaders, die stierven, zonder de gelegenheid te hebben gehad Jezus Christus aan te nemen.

Waarlijk moeten de woorden van de Heiland tot Nicodemus alle mensen insluiten; daarom omvatten ze zowel degenen die gestorven zijn als degenen die leven. Millioenen mensen stierven zonder ooit de naam van Jezus Christus gehoord te hebben, nog minder gelegenheid gehad te hebben om hun zonden te belijden en daarvoor verlossing te hebben gekregen door de waterdoop. In zijn oneindige wijsheid heeft God hen zeker niet vergeten. Elia's zending was om zaligheid te brengen aan de doden, die stierven zonder enige kennis van het Evangelie. Daarom worden de verordeningen van het Evangelie hen ook toegestaan; daarom moeten deze aardse verordeningen overgedragen worden aan de levenden en door hen volvoerd worden, want de doden kunnen in persoon dit niet ondergaan.

Het is de doden toegestaan in de geestenwereld onderwezen te worden, hetwelk hun was onthouden toen zij nog op aarde leefden. We kunnen zeker zijn, dat al degenen die deze boodschap aannemen, hun harten tot hun kinderen zullen keren met de hoop, dat dit overgedragen werk voor hen gedaan zal worden. Gedurende de 500 jaar vóór de bekendmaking van Elia's komst door Joseph Smith, werden 226 familiegeschiedenissen gepubliceerd. In de volgende honderd jaar werden 1879 familiegeschiedenissen gepubliceerd.

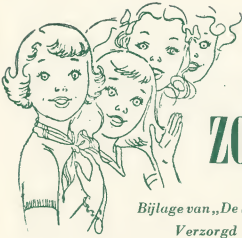
Niets minder dan de invloed en macht van de Heer kon ertoe brengen, dat duizenden mannen en vrouwen in alle delen van de wereld, die de genealogische gegevens van de doden aan het zoeken en verzamelen zijn, zulk een werk doen. Een vloedgolf van opzoekingen naar voorouders is inderdaad over het land gegaan. Duizenden en duizenden Heiligen der Laatste Dagen hebben de registers van hun doden onderzocht en zijn de tempels binnengegaan, werden daar gedoopt en voerden andere verordeningen uit namens hun doden. Dit is een sterk bewijs, dat de harten van de kinderen tot hun vaders teruggekeerd zijn. Elia is gekomen. Eén der grootste profetiën is vervuld.

Net als de herders en de Wijze Mannen uit het Oosten, heeft U ook de Ster aan de Hemel gezien; nu is de vraag, bent U klaar te gaan om Hem te aanbidden? Uw tempelwerk is een deel van die reis.

Toen U gedoopt werd maakte U een nederig verbond met uw God om Zijn discipel te zijn. Als U trouw blijft aan deze overeenkomst en werken toevoegt bij uw geloof, dan mag U een tempel binnengaan en een nieuw verbond sluiten, welke U zal klaarmaken voor een hogere plaats in het koninkrijk der Hemelen. Het is heilig en plechtig; een voorrecht, waardig om al uw moeiten voor te geven.

Dus, met uw oog op de Ster van Bethlehem, gaat voort en bereidt U-zelf om in te gaan in het Huis des Heren door het onderhouden van hoge idealen en het leven van de geboden van het Herstelde Evangelie. Moge dit uw deel zijn. God zegene U allen. Dit is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

CHARLOTTE GREEN

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd
Verzorgd door Zr. Ann C. Okker

Kapitein Clown

door Lucille Tayler.

Op zekere dag ging Jan van school naar huis. Hij stapte flink aan, want de wind was koud en Moeder had hem beloofd, dat hij haver-moutkoekjes zou krijgen als hij uit school kwam.

Jan was dol op haver-moutkoekjes. Hij wilde er bij zijn als Moeder ze uit de oven haalde. Die warme koekjes smaakten zo goed bij een glas koude melk.

„Vooruit! Vooruit!” zei hij tot zichzelf, „als je opschiet kun je net op tijd zijn,” en zijn kleine voeten trippelden en sprongen over het pad naar huis.

En toen, juist toen hij bij de hoek kwam, zag Jan iets, dat hem deed stilstaan. Daar vóór hem zag hij een hondje, een klein, zwart-harig hondje. Aan zijn staartje was een grote zware bus gebonden. Het hondje trilde van de pijn en de koude. Aan het einde van de straat zag Jan de drie grote jongens, die zo wreed voor het kleine hondje waren geweest.

Zonder een ogenblik te aarzelen liet Jan zijn boeken vallen en knielde naast het bibberende hondje neer. Het kostte hem heel wat moeite om de zware bus van het staartje van het hondje af te krijgen, omdat de knoop zo stevig vast zat. Hij peuterde en wriemelde en eindelijk was zij er af.

Toen nam hij het kleine hondje in zijn armen en ging naar huis. Wat was het kleine hondje blij, dat het een vriend gevonden had!

Timmie en Moeder waren in de keuken, toen Jan thuis kwam. Hij

rook meteen, dat Moeder de geurige havermoutkoekjes aan het bakken was.

„Hallo, Jan,” zei Moeder, toen hij naar haar toe kwam om haar een kus te geven. „Wat heb je daar?”

„Een hondje, Moeder,” zei Jan. „Ik heb hem op straat gevonden. Een paar grote jongens waren zo wreed voor hem geweest. Ze hadden een grote bus aan zijn staart gebonden, en hij was zo koud en angstig.” Moeder aaide het hondje zachtjes. „Geef hem wat warme melk,” zei ze. „Hij ziet er zo hongerig uit.”

„Mag ik hem houden, Moeder? Ach toe, mag ik hem houden? Hij heeft een goed tehuis nodig.”

Moeder dacht een lange tijd na. Toen zei ze: „Je mag hem houden, als hij niet van iemand anders is. Ik zal pappie een advertentie in de krant laten zetten, om te kijken, of we de eigenaar kunnen vinden. Als er niemand komt om hem te halen, mag je hem houden.”

De volgende paar dagen wachtten Timmie en Jan angstig af, maar er kwam niemand om het kleine zwarte hondje. Wat hadden ze een plezier om hem eten te geven en met hem te spelen. Er gingen verschillende weken voorbij, en nog steeds kwam er niemand om het kleine zwarte hondje te halen. Eindelijk zei Moeder, dat ze hem mochten houden.

„Wat voor een naam krijgt hij?” vroeg Vader op zekere avond.

„Ik denk, dat ik hem Kapitein noem, Vader. Hij is zulk een dappere hond. Zelfs toen de jongens zo wreed tegen hem waren, was hij nog zo flink.”

Vader lachte en krabbelde achter het oor van het hondje. „Dat is een grote naam voor zo'n klein hondje. Hij ziet er nu precies uit als een kleine dikke clown. Hij is zo rond als een tonnetje.”

Jan dacht een hele minuut na. „Ik zou hem Kapitein Clown kunnen noemen, is het niet, Vader? En als hij eenmaal groot is zouden we hem alleen Kapitein kunnen noemen.”

„Maar natuurlijk Jan. Je kunt hem precies noemen zoals je wilt,” zei Vader. „Het is jouw hond, omdat jij hem gevonden hebt en mee naar huis hebt genomen. Hij lijkt precies op een klein clowntje, zoals hij daar over de grond dartelt.”

En dus was vanaf die dag de naam van het hondje Kapitein Clown, hoewel een ieder, die zijn potsierlijke sprongen zag, hem alleen maar Clown noemde.

Wat hadden de jongens een pret als zij met hem speelden! Elke dag holde Jan van school naar huis om met zijn nieuw speelkameraadje te spelen. Clown at en at en werd iedere dag groter.

Op zekere dag kwam Jan thuis uit school en was verwonderd om Clown alléén in de achtertuin te vinden. Timmie was er anders meestal ook bij.

„Waar is Timmie, Moeder?” riep hij.

„Hij was een paar minuten geleden met Clown in de achtertuin,” zei Moeder. „Zeg hem, dat hij binnenkomt, dan mag hij ook een koekje hebben.” Maar hoewel Jan riep en riep, en overal rondkeek, kon hij geen spoor van Timmie ontdekken.

Spoedig kwam Vader uit kantoor thuis — een bezorgde en angstig-uitziende Vader. Er kwamen nog andere mannen. Sommigen waren in uniform. Maar nog steeds was er geen spoor van Timmie. Jan sliep die nacht niet erg best. Moeder kwam niet naar boven om hem in te stoppen, zoals ze gewoonlijk deed. Hij was zo bezorgd en bedroefd om Timmie, dat hij zelfs vergat om Clown eten te geven of hem in het hondenhek te brengen. Hij zag Moeder huilen, toen ze over de rivier sprak, die niet zo ver weg was en hij voelde zich zo treurig en eenzaam toen hij heel alleen naar boven en in bed ging.

Hij zag aan de blik op Moeder's gelaat toen hij de volgende morgen opstond, dat ze Timmie nog niet gevonden hadden. Het was of ze heel erg probeerde om niet te huilen, toen ze hem kuste. Vader was niet thuis. Die was nog steeds weg om Timmie te zoeken.

Jan ging naar binnen om iets te ontbijten, toen Moeder hem riep, maar niets smaakte zoals anders. Hij duwde zijn lekkere pap weg, en Moeder zei er geen woord van. Hij ging naar buiten en ging op de bank in de tuin zitten. Hij meende, dat zelfs Clown hem in de steek had gelaten, want hij kon hem nergens vinden.

Hij zat daar een hele poos, toen hij Clown's blaffen hoorde. Jan legde zijn hand op de kop van Clown, want hij wilde de hond, waar hij zoveel van hield, dicht tegen zich aan voelen, maar Clown bleef zich los-trekken. Hij liep naar de tuinpoort en blafte daar luid. Toen kwam hij naar Jan teruggehald. Hij trok aan Jan's overall met zijn kleine scherpe tanden en probeerde hem naar de tuinpoort te trekken.

„Ga weg, Clown. Ik wil nu niet spelen,” en hij duwde de kleine zwarte hond opzij.

Maar Clown wilde niet ophouden. Hij liep weer naar de poort en liet een lang klagelijk gehuil horen. Toen liep hij weer terug naar Jan.

Eén van de mannen in uniform was de tuin ingekomen, toen Clown zo klagelijk hilde. „Die hond doet erg vreemd,” zei hij bij zichzelf. „Ik denk, dat ik hem eens door de poort achterna zal gaan en zien wat hij wil.”

Clown schoot door de tuinpoort, maar hij ging niet ver weg. Na enkele meters hield hij halt en kwam weer terug, opgewonden blaffende. Toen hij zag, dat de man hem volgde, ging hij dwars het veld over, zijn klein staartje rechtop wapperende in de lucht.

Jan werd hoe langer hoe meer opgewonden. Hij wist, dat de man en de hond veel te snel voor hem gingen om hen bij te houden. Zij holden bijna. En dus ging hij naar zijn Moeder om haar over het vreemde gedrag van Clown te vertellen. Zij luisterde zonder een woord te zeggen; maar er was een andere, gelukkiger blik in haar ogen, die er tevoren niet was geweest.

Toen holde hij terug naar de tuinpoort. Moeder kwam ook naar buiten en zij bleven samen staan kijken. Het leek een hele lange tijd, hoewel het heus niet zo lang geweest kon zijn, voordat Clown en de man terug kwamen.

Jan hoorde een scherp geblaf, het blaffen, dat hij zo goed kende; en vóór iemand zich kon verroeren, kwam Clown de tuin ingesprongen. Hij was niet alleen! Vlak achter hem kwamen twee mannen, en één van hen droeg Timmie — een Timmie, die moe was en hongerig en smerig. Maar verder niets. Hij was niet gewond.

Later, nadat Timmie gegeten had en in bed was gestopt kwam Vader naar buiten in de tuin, waar Jan en Clown aan het spelen waren. Hij stak zijn hand uit en krabbelde aan de lange oren van Clown.

„Hij is een prachthond, Jan. Het was een geluk, dat we hem hadden. Hij heeft helemaal alleen Timmie gevonden en toen kwam hij terug om het ons te vertellen. We zouden nooit te weten zijn gekomen, dat Timmie zich ingesloten had in die oude houtschuur, als deze hond er niet geweest was. Hij heeft nu een trotse naam verdiend, mijn jongen. Laten we hem van nu af aan Kapitein noemen.”

En Kapitein bewoog zijn oren alsof hij elk woord had verstaan, dat Vader had gezegd. Toen gaapte hij verschrikkelijk en viel vast in slaap.

nieuwe vergaderplaats te arnhem

Op Zondag, 27 September, werden de eerste vergaderingen gehouden in het pas aangekochte en daartoe ingerichte gebouw te Arnhem. Dit eigendom, gelegen in de Prins Hendrikstraat 36, werd door de Kerk aangekocht op 27 Juli en werd, met een minimum van herstelling, tot een zeer aantrekkelijk Kerkgebouw gemaakt ten gebruik van de Arnhemse gemeente. Ouderling en Zuster Van Leeuwen hadden het toezicht over de nieuwe inrichting er van en bewonen nu de vertrekken voor zendingen gelegen boven de kerkzaal. Niet alleen onderhandelden zij de zaken met de aannemers, maar zij regelde ook de vele kleine bijzonderheden en afspraken die bijdroe-

gen tot het verfraaien van het gebouw. Wij prijzen hen voor hun enthousiasme en toewijding in het verbeteren der lichamelijke noden van de leden zowel als in het zorg dragen voor de geestelijke groei van de leden. Iedereen die het gebouw bezichtigd heeft sinds zijn voltooiing, oefende een zeer gunstige critiek uit.

De mooie intieme kerkzaal biedt ruimte voor een normale opkomst van ongeveer 75 mensen. Op de eerste avondmaaldienst waren meer dan 100 aanwezigen. De marmeren ingang is zeer aantrekkelijk en leidt naar een speciaal gebouwde kleedkamer. Verscheidene klaslokalen, een keuken en een gezellige huiskamer voor zendingen zijn boven de kerkzaal. Vergeleken met onze vroegere vergaderplaats te Arnhem, bete-

kent dit werkelijk een verbetering. Wij zijn de Heer dankbaar voor de zegeningen van dit nieuwe gebouw. Wij betuigen ook onze waardering aan het Eerste Presidenschap en de Bouw-Commissie te Salt Lake City voor hun financiële hulp aan onze zending om deze vergaderplaats voor ons mogelijk te maken. Wij zijn insgelijks de leden van Arnhem, die hulp verleenden, ten zeerste dankbaar. Het is onze oprechte hoop en wens dat de verbeterde vergaderplaats te Arnhem een middel mag zijn om grotere belangstelling en groei van de Kerk aan te sporen in die omgeving en in Nederland. Wijdingsdiensten voor dit en andere gebouwen, die klaar gemaakt werden voor gebruik, zullen later bekend gemaakt worden.

De Redactie.

*„Indien gij talent hebt, zal het door vlijt worden
ontwikkeld;
hebt gij 't niet, dan zal vlijt het gemis ervan vergoeden”.*

Ontwikkelt Uw talenten in de

O.O.V.

MUZIEK

„Want Mijn ziel scheidt behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord.”

Leer en Verbonden 25 : 12

Het is een genoegen om te luisteren naar het gezang van de leden der Kerk . . . want zij zingen niet alleen met hun stemmen, maar veel meer met hun harten. Het volk van de Nederlandse Zending is een gelukkig vreugdevol volk; zij verheugen zich in de mooie lofzangen der Kerk, welke zij elke week in hun vergaderingen zingen.

De kerk bevordert en wakkert welkend gezang en muzikale activiteit aan. Het lied maakt een essentieel deel uit van onze diensten en een muziekcommissie werd door de Kerk aangesteld om ons wenken en opleiding in muziek te geven. Hier volgen enkele aanwijzingen, die ons beschikbaar gesteld werden door het Algemeen Muziek Comité van de Kerk. Deze richtlijnen kunnen in onze gemeenten ten goede aangewend worden.

„Muziek is één van Gods' grootste gaven aan de mens. Zij is een universele taal. Zij heeft geen grenspalen, want onder haar invloed verdwijnt ouderdom, taal en nationaliteit. Zij brengt schoonheid en rijker leven aan allen, die haar een deel van hun leven willen maken. Zij bouwt geloof en getuigenis op. Zij doet liefde ontvlammen en moedigt broederschap aan. Zij brengt hoop en troost. Voor diegenen die een vol, gelukkig leven verlangen is muziek een noodzakelijkheid. Muziek helpt betere Laterdaagse Heiligen maken

en brengt verhoogd geluk in hun alledaagse leven.”

Degenen, die belast zijn met de muziek in elke gemeente zouden moeten voorbereid, gebedsvol en actief zijn. Ontwikkelt de talenten van ieder individu in de kerk.

De dirigent zou altijd moeten attent zijn op de organist. De gezangen, die gebruikt worden, zouden moeten vooruit planmatig besproken worden, zodat beiden, dirigent en organist, gelegenheid gegeven wordt om zich van te voren te oefenen. Wanneer de koorleider en organist samenwerken, zullen hun inspanningen zeker succes kennen en beloofd worden. (De dirigent en niet de organist, bepaalt het tempo, de stemming en de dynamiek).

Iedereen houdt van zingen!

Hebt het zingen lief en bemint de mensen met wie je zingt.

Muziek scheidt een geest van eerbied.

Als er tussenpozen of vertragingen zijn van welke merkbare lengte ook, kan speciale muziek de tijdruimte innemen.

Orgelmuziek bij het begin der diensten concentreert de aandacht en scheidt een juiste atmosfeer van aanbidding.

Indien een tussenspel gespeeld wordt, is het aangeraden het te spelen na het tweede couplet. Indien een tussenspel gespeeld wordt tussen de strofen van het gezang in, mag

geen rust gehouden worden na het einde van het tussenspel en het begin van het volgende couplet. Het tussenspel mag een herhaling zijn van de laatste regel van het lied of het mag geïmproviseerd worden indien de organist voldoende geschoold is in de kunst van improvisatie.

Als geen tussenspel gegeven wordt tussen de strofen van een lied, dan zou een rust moeten worden gehouden. Deze rust mag niet te kort noch te lang zijn. De dirigent zal door ervaring de duur van de rust weten te bepalen.

Allen staan samen op en op het gegeven teken van de leider.

Zorgt dat de geschikte toon van de liederen om te zingen aangegeven wordt.

De dirigent behoort op een plaats te staan waar hij kan gezien worden door alle aanwezigen.

Schikt het orgel zo, dat de begeleider de dirigent kan zien te allen tijde.

De dirigent moet de schoonheid, stijl en boodschap van het lied opwekken.

Indien de koorleider de aandacht van de zangers wil winnen, moet hij naar hen kijken. Een zelfbewust dirigent wint meer aandacht dan een, die zijn ogen op het boek gevestigd houdt en de mensen negeert terwijl hij zijn aandacht concentreert op de maatslag.

De zangers moeten kijken naar de zangleider.

De leider moet zijn gelaatsuitdrukking aanpassen en in harmonie brengen met de woorden en stemming van het lied — voornamelijk helder en wakker voor een vreugdevol lied. Iedere gemeente zou een lessenaar moeten hebben om bij het leiden de muziek op te plaatsen, zodat de dirigent de handen vrij heeft. (Een

maatstokje helpt ook en geeft de koorleider meer zelfvertrouwen).

Geeft velen de gelegenheid om te groeien, te ontwikkelen en zichzelf uit te drukken door de zang te leiden in onze kerkdiensten. Zij zullen leren houden van „de gereedschappen van het vak“ — het maatstokje en het zangboek — en een betere deelneming der toehoorders zal er uit voortvloeien.

De mensen houden er aan te zingen voor een leider, die wijsheid gebruikt, zodat iedereen een verlangen koestert om te zingen. Een bekwaam leider moet kennis en bevoegdheid hebben om de maatslagen uit te voeren. Hij moet ook bekwaam zijn om het rythme te bepalen, het juiste tempo te houden en alle dynamica te vertolken, met inbegrip van passende phrasering. Een korte uitleg van enkele termen volgt:

Tempo — heeft betrekking met de tijdmaat waarin een toonstuk moet voorgedragen worden. Het vaststellen van een passend tempo is een der belangrijkste werken van een koorleider. Gezamenlijke zang zou moeten gericht worden op gematigd tempo (*moderato*), niet te langzaam en niet te snel.

Dynamica — heeft betrekking op de sterktegraden van de tonen (luidzacht); („pp“-zeer zacht), („mp“-gematigd sterk), („ff“-zeer sterk), („mf“-matig sterk). enz.

Bij gezamenlijk zingen wordt dynamiek minder gebruikt. Er zijn gezangen, waar de dynamische afwisseling beter de betekenis uitdrukt, maar als een algemene regel is gelijkmatig gezang beter.

De linkerhand speelt een belangrijke rol bij de leiding. Beweegt echter alleen de rechterhand gedurende een nummer en gebruikt de linkerhand liever om zachter en luider plaatsen in de muziek aan te duiden en om

uitvoerders aan te wijzen.

Phrasering — Een van de beste manieren om de gepaste phrasering te bepalen is het bestuderen van de woorden, zodat een gedachte voltooid is vooraleer te ademen. Voldoende phrasering zal beter de betekenis van de tekst bepalen.

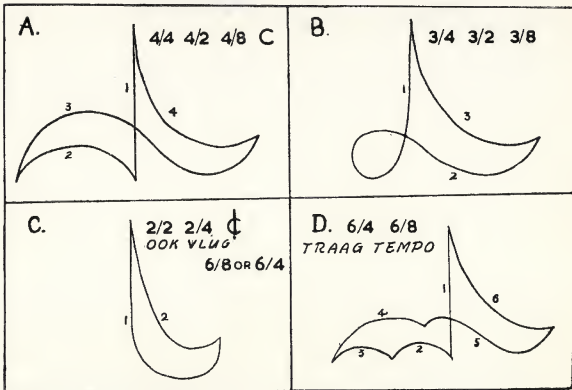
Maatslag — Het is niet moeilijk om de zang te leiden in uw gemeente. Het vraagt alleen een begrip van de tijd, van de waarde der noten en wat praktisch om de verschillende maatslagen zó uit te voeren, alsof ze automatisch lijken. *Praktijk* is de beste manier om natuurlijk en los

de zang te leiden. Oefent vóór een spiegel om alle gemaktheid te voorkomen.

Het ritme wordt bij 't begin van elk lied aangeduid. De nummers $\frac{2}{4}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{6}{8}$, enz. staan bij 't begin van de eerste maat van elk lied. Het bovenste getal duidt de slagen aan in elke maat en het onderste getal, de soort noot, die de maatslag ontvangt. Rhythme hangt grotendeels af van de waarde der noten.

Te onthouden: Naar beneden op de eerste slag der maat.

De volgende illustraties verduidelijken de maatslagen:

A. $\frac{4}{4}$ $\frac{4}{2}$, $\frac{4}{8}$, C

B. $\frac{3}{2}$, $\frac{3}{4}$, $\frac{3}{8}$

Lofzangen zingen is een kenmerkend deel van verering in onze Kerk. Vele beginselen van het Evangelie kunnen geleerd worden door onze liederen. Een lied wekt een geestelijke atmosfeer op, die de aanwezigen in de gepaste stemming brengt voor gebed

en verering. Als wij de kerkliederen zingen, zullen onze getuigenissen versterkt worden en zullen we door de boodschap van het lied ten goede beïnvloed worden.

door ADA S. VAN DAM

BLOEIENDE IN HET ONGEZIENE

door Lee Priestley.

Om half twaalf dacht Mary Connor vermoeid aan de lunch. De kinderen, die van school naar huis kwamen hollen, zouden wel uitgehongerd zijn, en Pearl en Price, die vandaag met de schoonmaak hielpen, zouden op zijn minst genomen ook een flinke trek hebben.

Terwijl zij haar donkere haar uit haar ogen wegstreek, dacht zij er aan, dat Jeantje vond, dat die onwillige lok van voren haar er uit deed zien „als een lief klein ponypaardje, Moeder!“ Geen pony, verbeterde Mary; een werkpaard! Sinds zeven uur had ze niet stilgezeten.

Zou ze van het kleine restje van het gebraden kippetje van gisteren een vleespastei kunnen maken? Mary zuchtte. Hulp was zo moeilijk te krijgen. Het was een geluk, dat ze Pearl een dag voor de schoonmaak had kunnen krijgen, hoe ongelegen de dag ook uitkwam. Het ongelukkige van het geval was, dat Price en zijn enorme eetlust er ook altijd bijkwam. „Zonder Price krijgt U geen Pearl“, de vrouw was op haar stuk blijven staan. „Ik help U, Price helpt mij. Waar zou hij anders zijn lunch vandaan moeten halen, als hij niet mee mocht komen?“

In gedachten maakte Mary de kip met hardgekookte eieren en vermicelli groter, toen ze naar de andere kant van de kale woning ging. Ze snooft de frisse geur van zeepsop en

boenwas op, voor een goede huisvrouw lekkerder dan parfum. Als Price met de ramen klaar was zouden zij en Pearl de schone gordijnen ophangen. Na de lunch zouden ze boven werken.

Mary begon aan de hard-gekookte eieren en de vermicelli en ging de vleesresten van de kippenbeentjes afpluizen. Had ze Pearl en Price maar morgen kunnen hebben!

Vanavond zou Dora Afton in de Gemeentelijke Concertzaal zingen en Mary had er naar uitgekeken haar tijdens de ontvangst, welke de leden van het comité haar na het concert zouden bereiden, te ontmoeten. Dora Afton, die alles was, wat Mary gedroomd had eens te zullen zijn... opera-zangeres, concert-zangeres, „een van de werkelijk mooie stemmen van onze generatie,“ zoals de critici eenstemmig beweerden. Mary had ook een mooie stem, maar er was geen geld geweest om haar de gelegenheid te geven verder te studeren. Haar leraren hadden er bij haar op aangedrongen om vol te houden, maar Jan en haar eigen hart

hadden er bij haar op aangedrongen om te trouwen.

„O!” Mary keek naar de nagel van haar duim welke was ingescheurd door het kerfmesje. Nu zou ze op de receptie aankomen met handen, die als 't ware riepen „huissloof!”

Ze ging op de keukenstoel zitten en wilde, dat ze nog niet te oud was om te schreeuwen en met haar voeten op de vloer te stampen. Alles zou verkeerd gaan. Ze dacht aan haar nieuwe zwarte tafjurk, welke zorgvuldig in een kast was opgehangen. Gisteren, toen de jurk klaar was, had het haar precies „coupeuse-werk” toegeleken, maar vandaag stond er waarschijnlijk „eigenge-maakt” op geschreven! Ze zou nauwelijks de tijd hebben om een kam door haar haren te halen en een dot poeder op haar neus te doen. En kijk nu eens naar haar duim.

Mary deed de pastei in een vuurvaste schaal en sloeg de ovendeur open. Maar Jan zou zich gegriefd voelen als ze niet naar de receptie ging. Hij was voorzitter van de commissie en hij wist, hoe graag ze Dora Afton wilde ontmoeten... hoeveel spijt ze had van haar eigen verloren gegane carrière.

De telefoon ging en het geluid klonk schrill door de kale woonkamer.

„Mary?” Jan's stem klonk opgewekt en vrolijk. „Kijk eens, ze zijn hier in het hotel het schilderwerk aan het vernieuwen en de verflucht maakt Juffrouw Afton misselijk. En dus zei ik haar, dat je blij zou zijn als ze voor de lunch bij ons thuis wilde komen en dan te rusten tot het concert. Zou dat niet een prachtige gelegenheid zijn om met haar kennis te maken?”

„Hier thuis?” „Jan, ben je niet goed wijs?” Mary hield de hoorn van haar oor af en bekeek deze met ontsteltenis in haar ogen. „Restjes voor lunch

en het huis op zijn kop... Het komt eenvoudig niet ter sprake.”

„Ik begrijp niet, hoe ik het nu nog kan veranderen. Juffrouw Afton haalt haar tas en we waren van plan direct te komen.” Jan's stem klonk verbijsterd. „Ik dacht, dat je het éinig zou vinden.”

„Zoiets kan alleen een man denken!” zei Mary bij zichzelf. Hardop kreunde ze, „Probeer me vijftien minuten te geven.”

Ze hing de hoorn op de haak en greep in één beweging de donzige hoop gordijnen. Op haar angstige geroep kwamen Pearl en Price aangehold.

„Maak deze kamer direct in orde! Nu!” zeide zij hen met zulk een wanhoop in haar stem, dat ze zonder een woord direct aan het werk vlogen.

Kleden werden op de grond uitgerold, gordijnen vlogen op de roeden, meubelen werden naar binnen en op hun plaatsen gebracht. Schilderijen aan de wand en boeken op hun planken werden als bij toverkracht te voorschijn geroepen. De woonkamer was in een wip in orde en ze hadden nog een paar minuten over.

Mary holde naar boven. Ze liet koud water over haar gezicht lopen en droogde zich met een handdoek af, terwijl ze inmiddels haar plannen voor de lunch veranderde. Een fruitschoteltje, erwtjes en kippenpasteitjes kon ze uit de gezegende koelkast halen... er was nog juist genoeg ijs... Jan zou zich met juffrouw Afton moeten bezig houden, terwijl zij met Pearl het Zondagse zilver en porceleinservies uithaalde. Op weg naar haar kamer haalde Mary een kam door haar haar. Zij strekte haar hand uit naar de klerenhanger in haar klerenkast toen de heksenketel in de woonkamer uitbrak.

Het was een pandemonium in tech-

nicolor, Jeantje's rode manteltje was vol helpearse strepen, terwijl grote paarse vlekken op het pas schoongemaakte vloerkleed te zien waren; Jeantje's mond liet luide, bezorgde kreten horen — Jaap's handen lieten een pot met een giftig groenkleurig mengsel ontglippen, toen hij probeerde een jonge kat, die uit alle macht krabbelde om boven op zijn woedende hoofd te blijven zitten, hiervan af te halen — aan Jaap's longen ontsnapte een allerverschrikkelijkst gehuil — Polly, de spaniel, barstte in een opgewonden geflaf tegen de kat uit.

Toen de deur openging maakte de kat een krankzinnige sprong naar het dichtstbijzijnde gordijn en klom naar boven, terwijl zij een spoor van groene en paarse poot-afdrukken achterliet. Polly holde door de gekleurde plasjes op de grond en sprong tegen de muur om de kat achterna te gaan, waardoor de muur er ging uitzien als een meesterstuk van een surrealistisch kunstenaar.

„Ik dacht, dat U wel wilde, dat ik het kleine zwervertje mee naar huis nam,” legde Jeantje met alle macht uit. „Kom hier, poes, poes! Kom hier, poes, poes! Polly, je bent een lelijke hond! Ga weg!”

„Ik heb mijn verf meegenomen om aan U te laten zien, Mam,” huilde Jaap. „En door die nare kat heb ik het laten vallen!”

Mary troostte haar huilende jongste. „Jeantje, haal die kat naar beneden, hoor je me?”

„Mag ik hem houden, Moeder?” Jeantje sprong van opwinding. „Mag het, Moeder? O, alstublieft!”

Over Jaap's hoofd heen zag Mary Jan en Dora Afton in de deuropening staan. En plotseling kon het haar niets meer schelen, dat de kamer een gekkenhuis leek. Dora Af-

ton mocht precies zien hoe ze waren.

„Hallo!” riep ze boven het lawaai uit. „Kom maar binnen. Dit is geen particuliere uitgelatenheid. Iedereen kan er aan meedoen! Jan, wijs Juffrouw Afton even de logeerkamer. Als U een diepe, vredige stilte hoort, komt U dan naar beneden om te lunchen?”

Pearl had waarschijnlijk vergeten om schone handdoeken in de badkamer te hangen. En Price had waarschijnlijk geen tijd gehad om Jaap's elektrische trein boven uit de gang weg te halen. Maar het kon Mary helemaal niet schelen, wat Dora Afton zou denken. Ze had er genoeg van haar beste beentje voor te zetten — tenzij het met haar natuurlijke gang in overeenstemming kwam.

Zij mopperde niet op de kinderen. Zij hielp Polly naar buiten te krijgen en toen redde en troostte zij de poes. Zij trok Jeantje's met verf besmeerde kleren uit en stuurde haar toen naar beneden om zich in de kelder-douche-cel te wassen. Toen besmeerden zij en Jaap boterhammetjes met pindakaas en schonken zij bekers chocolademelk in voor een picnic in de achtertuin. Zij liet Pearl en Price met de kinderen mee-eten. Zij legde losse kledjes over de verfvlekken en dankte haar goed gesternte, dat de vlekken er later weer uitgewassen konden worden.

In de keuken zette ze een kan ingemaakte frambozen op het vuur en roerde er kleine, zoete knoedeltjes in. De geur deed Dora Afton en Jan watertanden en zij kwamen het grote, huiselijke vertrek binnen. Mary gaf de slabak aan de zangeres.

„Hallo, juffrouw Afton. Wilt U de sla voor me mengen, terwijl ik nog wat in elkaar draai, — het zijn haast allemaal restjes!”

De pastei kwam borrelend uit de

oven en het tomatensap vriezend koud uit de ijskast. De voorname gast rommelde met knoflook, peterselie en selderijknol. Zij aten aan de keukentafel, welke met een roodgeruit kleed was bedekt en waarop een bloeiende geranium stond en zij be-toonden een ontzettende eetlust. Na-dat zij zich drie keer van de fram-bozen-knoedels en room had be-diend, kreunde Dora Afton en legde haar lepel neer.

„U moet het tweede gezicht hebben, mevrouw Connor. Of waarom noem ik U eigenlijk geen Mary? Hoe wist U, dat ik niet nog eens zo'n gezelschaps-lunch kon verdragen?” Zij huiverde dramatisch. „Opgedirkte vrouwen, die met zo'n verschrikke-lijke beleefdheid over een met het mooiste porcelein en zilver gedekte tafel spreken; het eten van vruchten-salatjes, kippenpastaïtjes, bevroren erwitjes en ijs... oeh!”

„Neemt U nog wat knoedels, juf-frouw Afton,” drong Jan aan. „Dan maak ik het op. Ik geloof dat Mary een beetje bang was, dat U onze alledaagse-pot niet zou lusten.”

„Ik wou, dat ik zo gelukkig was om deze alledaagse-kost altijd te kunnen eten,” zei Dora Afton, „alleen zou ik walgelijk dik worden.”

Toen kwamen Jeantje en Jaap naar binnen om te vertellen, dat Polly en de kat besloten hadden om vrienden te zijn. Mary was trots op hun onge-dwongen manieren toen zij Dora Af-ton goedendag zeiden en hun ouders een kus gaven. Maar toen zij naar school gegaan waren, was zij niet bereid op de volgende woorden van de zangeres:

„Je bent een gelukkige vrouw, Mary Connor,” zei ze „en ik benijd je.”

„Mij benijden?” Mary knipperde met de ogen. Deze beroemde vrouw met haar mooie stem? Bekend in het hele land? Die duizenden genot verschaf-

te door haar muzikale gave?

„Ik moet een hoge prijs voor mijn carrière betalen,” zei de zangeres langzaam. „De helft van het jaar ben ik bij mijn man vandaan. Andere vrouwen — o, erg flink en prijzens-waardig — doen mijn huishouding en voeden mijn kind op.” De stilte in het huiselijk vertrek werd slechts verbroken door het tikken van de oude klok en het spinnen van het poesje, dat op Mary's schoot was gekropen. „Ik veronderstel, dat ik niet op een andere manier zou wil-len leven, als ik kon. Maar toch heb je een beter leven, Mary.”

„Mary had ook eens zangeres wil-len worden,” begon Jan.

„Wel, daar heb je me geen woord van verteld!” Dora Afton duwde haar stoel energiek naar achteren en liep met een stapel borden naar het aanrecht. „Als we in de keuken klaar zijn, Mary, dan moet je voor me zingen. Als je goed genoeg bent, zou ik je een leraar kunnen aanbevelen, en ik ken mensen...”

„Hé, probeer mijn Mary niet nu nog een carrière te laten beginnen!” Jan strekte zijn hand naar zijn vrouw uit. „U hebt zelf juist gezegd, dat U liever een huisvrouw en moeder in een klein stadje zou willen zijn.” „Maar talent mag niet verknoeid worden. Er gaat al te veel verloren door gebrek aan kansen.” Dora Af-ton was erg ernstig.

„Menige bloem is geschapen om in het ongeziene te bloeien,” haalde Mary glimlachend aan.

Wat Dora Afton ook over haar stem zou zeggen, Mary wist, dat haar stem toch de voornaamste steun zou blijven van het gemeentekoor. En ze wist ook, dat ze het niet meer anders wilde hebben.

„Maar deze bloem verspilt haar lief-lijkheid niet in de woestijn,” over-troefde Jan de aanhaling, terwijl zijn

hand zich om die van Mary sloot. De eerste beslissing was de juiste geweest, wist Mary nu. Zij zou Dora Afton niet meer benijden. Zij moest zelfs oppassen, dat ze niet verwaand

werd, omdat ze zoveel meer bezat dan zij.

„Geschapen om in het ongeziene te bloeien . . .,” zei ze, „en er zo gelukkig mee zijn.”

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Tolsma, Gerda	4 Oct. 1953	Leeuwarden
Tolsma, Andries	4 Oct. 1953	Leeuwarden
Van Dijk, Anne Marie Martijntje	4 Oct. 1953	Leeuwarden

GEDOOPT:

Vreiling, Willem	23 Aug. 1953	Amsterdam
Prins, Alfred Theodoor Gustaaf	18 Sept. 1953	Amsterdam
Prins, Frans Antonie	18 Sept. 1953	Amsterdam
Sevenants, Fred Jean	18 Sept. 1953	Amsterdam
Sevenants, Maria Johanna	18 Sept. 1953	Amsterdam
Tolsma, Eelke	26 Sept. 1953	Leeuwarden
Tolsma, Trijntje van Esveld	26 Sept. 1953	Leeuwarden
Van Dijk, Taeke	26 Sept. 1953	Leeuwarden
Van Dijk, Martijntje Krieskop de Linden	26 Sept. 1953	Leeuwarden
Boom, Anne Marie H.	26 Sept. 1953	Groningen
Wening, Eltjld	26 Sept. 1953	Groningen
Weening, Ida W. C.	26 Sept. 1953	Groningen

DE

OPGENOMEN IN ~~HET~~ PRIESTERSCHAP:

Selder, Arnoldus Antonius	als Diaken	27 Sept. 1953	Den Haag
Palgraaf, Dirk	als Leraar	27 Sept. 1953	Rotterdam

VERTROKKEN:

✓ Gietema, Willem Anne	Utrecht	14 Febr. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Liefting, Arie	Rotterdam	2 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Liefting, Daniel David	Rotterdam	2 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Liefting, Johanna Theresia Blanche	Rotterdam	2 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Liefting, Joost	Rotterdam	2 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Liefting, Pieternella Clazina Bras	Rotterdam	2 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Selder, Arnoldus Antonius	Den Haag	1 Oct. 1953	Australia
✓ Selder, Christina Adriana Kanis	Den Haag	1 Oct. 1953	Australia
✓ de Birk, Daniel Lourens	Utrecht	5 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ de Birk, Johan Bernard	Utrecht	5 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ de Birk, Johanna Berendina Beuk	Utrecht	5 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ de Birk, Willmen	Utrecht	5 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ de Birk, Wim	Utrecht	5 Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Grandjean, Margaretha Slootweg	Delft	Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Grandjean, Johannes	Delft	Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Grandjean, Johannes	Delft	Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Grandjean, Johanna Verra	Delft	Oct. 1953	Salt Lake City, Utah
✓ Grandjean, Ijsbrand Cornelis W. V.	Delft	Oct. 1953	Salt Lake City, Utah

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

De Mann, Jack Frank, Salt Lake City. Utah, te Haarlem. ✓
 Lewis, Ronald J., Provo. Utah, te Haarlem. ✓
 Peck, Donald Melvin Jr.: zie October-Ster.

Elder Jack F. De Mann

Elder Ronald J. Lewis

Donald Melvin Peck Jr.

VERTROKKEN:

John Ruel Hayden. Aangekomen 20 Maart 1951. Vertrokken 8 October 1953. ✓
 Werkzaam geweest: Haarlem, Schiedam, Rotterdam Noord, Mechelen als G.P., Den Haag als D.P., Rotterdam als D.P.

John R. Hayden

Eleanore Schippers

Eleanore Schippers, Haagse gemeente. Zij werd op 21 April 1952 op zending geroepen. Haar arbeid verrichtte ze in Rotterdam en Haarlem en zij beëindigde haar zendingswerk in Den Haag op 15 Juli, 1953. Zij vertrok op de Nieuw Amsterdam September 10, 1953 als emigrante naar Pocatello, Idaho. ✓

LEDEN VAN DE FRANSE ZENDING AANGEKOMEN IN NEDERLAND

Diemel, Hermine Adolfine Flament, Arnhem, Juni 1953. ✓
 Diemel, Cecile Maria Elizabeth, Arnhem, Juni 1953. ✓
 Diemel, Emanuel, Arnhem, Juni 1953. ✓

ERRATA:

In de Ster van 15 October gaven wij de werkzaamheden van twee vertrokken zendingen verkeerd aan. Hier volgt de rectificatie:

VERTROKKEN:

Anton Nicholaas Bloemberg. Aangekomen Januari 15, 1953. Vertrokken September 18, 1953. Werkzaam geweest: Vlaardingen, Dordrecht. *See p. 326*
 Leo Warren Whitlock. Aangekomen Maart 20, 1951. Vertrokken September 18, 1953. " " "
 Werkzaam geweest: Haarlem, Rotterdam, Dordrecht, Amsterdam, Amsterdam Noord,
 Leeuwarden als G.P., Groningen als D.P.

Vacantieoogens van het Rotterdamse Jeugdwerk.

De kinderen van het Jeugdwerk in Rotterdam, onder leiding van Zr. Van Boven, Zr. Willems en nog een medewerkster, genieten van zon, lucht, bos en water gedurende hun verblijf voor een week te Oostvoorne. Wij waarderen het prachtig werk dat zij verrichten en weten dat we steeds mogen rekenen op hun medewerking in de toekomst.

Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan. (Joh. 3 : 5).

In het Haagse District sloten 9 van Gods kinderen op 17 September een verbond met hun Vader en bevestigden deze woorden: "...maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Here dienen." (Jozua 24 : 15).

De Utrechtse Zondagsschool genoot van moeder natuur.

Op 23 Juli, 1953 organiseerde het Utrechtse Zondagsschoolbestuur een uitstapje naar Zeist. Ongeveer 50 kinderen en 10 leiders namen er deel aan. In de speeltuin „het Jagershuis” werd de dag gezellig doorgebracht met allerhande

spelen en wedstrijden als zaklopen, hinderlopen en hardlopen met 'n blad waarop 'n ei enz. Er werd flink gegeten en gedronken en er ontbraken geen versnaperingen. Na de prijsuitreiking, waarbij oud en jong een prijsje toegezegd werd, vertrok iedereen tevreden en gelukkig en bruin gebrand door de zon opgetogen huiswaarts. Een extra woord van dank dient te worden gebracht aan Br. Lisman uit Zeist, die veel bijdroeg tot het wel lukken van deze dag. Broeder Combee zorgde voor de diverse foto's. Een van de kleine broeders typeerde de afgelopen dag door zijn gezegde: „Ik vind dat de Heer ons een fijne dag heeft gegeven.”

(Ingezonden door
Broeder G. C. van Dijk)

Het Rotterdamse Zangkoor.

Nevenstaande foto werd genomen ter gelegenheid van het vertrek van Zuster Pieternella Liefthing naar Zion. Het koor verloor in haar 'n bekwame dirigente, maar was gelukkig direct een opvolgster te krijgen, nl. Zuster Renstje Vanderlinden.

Het grote en actieve Rotterdamse koor wensen wij veel succes toe!

Aan de „Ster”-agenten:

Wie brengt voor de nieuwe jaargang 1954 het grootste aantal nieuwe abonnementen binnen?
Begint nu reeds nieuwe lezers (lezeressen) van de „De Ster” aan te werven bij Uw familie, Uw vrienden en leden van de Kerk!

VERLANGEN

*'t Is goed het bospad in te gaan
als d' avond komt - en moe van werken
ik stilte zoek en zonder waan
mijn God ontmoet tussen de berken.*

*Geen vrees of twijfel roert me daar:
de gloed der laatste zonnestrallen
brengt vreugde en vree en als ik staar
zie ik de hemel nederdalen.*

*Mijn geest kent dan de zoete rust
als gast in Vaders' huis te toeven.
Wat is het goed aan gindse kust
de zaal'ge eeuwigheid te proeven.*

*En als mijn bee ten einde is
en ik mij weet tussen de mensen
voel ik mij beter en gewis
zou ik meer tijd met Vader wensen!*

Door Anaise Rudd.

